

Заєць Віталій Олександрович

Геолог, гірничий інженер,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у сфері
підземного зберігання газу

Народився 7 березня 1975 р. у м. Красноград Харківської області.

У 1997 р. закінчив Харківський державний університет, у 2000 р. — Івано-Франківський державний технічний університет нафти та газу.

Протягом 1997–2007 рр. Віталій Заєць працював в УкрНДІгазі, де пройшов шлях інженера-технолога, молодшого, старшого наукового співробітника, завідувача відділу підземного зберігання газу. З 2007 до 2009 р. він очолював відділ підземного зберігання газу у ДП «Науканафтогаз» НАК «Нафтогаз України». З 2009 р. є начальником сектору підземного зберігання газу Департаменту охорони праці, промислової безпеки та надійності транспортування газу і нафти НАК «Нафтогаз України».

Під керівництвом Віталія Олександровича була розроблена «Концепція функціонування і розвитку системи підземних

сховищ газу в Україні». Він уперше в Україні започаткував 3-D-моделювання роботи ПСГ на прикладі одних із найскладніших за геологічною будовою Дашавського та Пролетарського підземних сховищ газу.

Наукові розробки В. О. Заєця стали основою для створення методів кількісної оцінки об'ємів перетікань газу на багатопластових підземних сховищах, способу підключення ПСГ до одного із магістральних газопроводів, що дозволяє збільшувати обсяг активного газу завдяки зменшенню буферного. Також брав участь у розробці і апробуванні методики з визначення величини поточного коефіцієнта газонасиченості теоретичним шляхом та методу визначення величини нейтрального періоду після сезону відбирання для збереження постійної величини газонасиченого порового простору під час циклічної експлуатації ПСГ. Віталій Олександрович запропонував спосіб удосконалення процесу ліквідації (консервації) свердловин у нафтогазовій галузі. Він також розробив ефективні технологічні рішення, захищені патентами України, для заміщення частини буферного природного газу інертним як на створюваних ПСГ, так і на тих, що експлуатуються у циклічному режимі.

В. О. Заєць — автор 20 наукових статей, присвячених актуальним проблемам розвитку підземного зберігання газу, які були опубліковані у провідних галузевих виданнях. Має 13 патентів на винаходи (корисні моделі). Був учасником семи міжнародних конференцій, упродовж 2005–2007 рр. представляв Україну у Міжнародному газовому союзі у комітеті «Підземне зберігання газу».

Нагороджений почесними грамотами ДП «Науканафтогаз», НАК «Нафтогаз України».

Залозецький Роман Васильович

Професор, керівник
Українського технічного
товариства, фахівець
у галузі геохімії нафти

Народився 29 березня 1861 р. у м. Болахів на Прикарпатті. У 1888 р. закінчив Вищу технічну школу у Львові (з 1921 р. — Львівська політехніка). Діяльність Р. В. Залозецького пов'язана з Львівською політехнічною школою: він викладав технологію нафти і озокериту на хімічному факультеті, читав курси освітлювання з використанням продуктів нафтопереробки; брав участь у розробці теоретичних основ нафтопереробної справи в Галичині.

У 1899 р. професор Роман Залозецький організував і очолив Крайову науково-дослідну станцію для вивчення прикарпатської нафти й озокериту. Вчений вперше виявив у складі високомолекулярних вуглеводнів ізопарафінові сполуки, разом із Г. Клярфельдом довів, що прикарпатські нафти є оптично активними.

Роман Васильович заклав основи геохімії нафти. За спосіб знебарвлення озокериту, шляхи використання кислого гудрону і новий метод виробництва нафтових лаків він здобув три конкурсні нагороди. На Крайовій виставці у 1894 р. організував експозицію нафтового павільйону.

Науковець описав родовища прикарпатських калійних солей та інших корисних копалин. У 1893 р. опублікував роботу про склад повітря в озокеритових шахтах Борислава, порушив нову проблему — охорони довкілля.

У 90-х рр. XIX ст. Роман Васильович редагував технічний часопис «Нафта» (німецькою і польською мовами), який тривалий час залишався єдиним енциклопедичним виданням із нафтогазової справи.

У 1907 р. на III Міжнародному нафтовому конгресі (м. Бухарест) учений був представником Галичини у складі австрійської офіційної делегації. Під час нафтової кризи, що почалася у 1905 р., Р. В. Залозецький запропонував Львівській раді залізниць використовувати як паливо у залізничних локомотивах нафту замість вугілля, що сприяло розширенню ринку збуту цього продукту.

Роман Васильович був професором Львівської торговельної академії, директором торговельної школи товариства «Просвіта» у Львові, головою товариства «Сільський господар».

У 1895 р. став дійсним членом Наукового товариства ім. Т. Г. Шевченка та членом-кореспондентом Російського технічного товариства у Петербурзі. Він також був радником австрійського уряду, з 1901 р. — почесним консулом Великобританії у Львові, представником французьких і англійських нафтових компаній у Галичині, з 1913 р. — послом до Галицького сейму.

Р. В. Залозецький керував Українським технічним товариством інженерів, ініціював (спільно з А. Корнелля та В. Нагірним) створення в 1908 р. окремого Українського технічного товариства, а в 1913 р. очолив його. Займався розробкою української технічної термінології.

У 1914 р. науковець переїхав до Відня, де працював радником Міністерства публічних робіт.

Помер 6 жовтня 1918 р. у Відні.